

[Pürschel.]

foretages, og det paalægges i den paagældende Bestemmelse i Retsplejeloven udtrykkelig Dommeren at paase, om det nu er berettiget, at denne Begæring fremsættes. Jeg tror, at man deri har den tilstrækkelige Garanti, og maa derfor fraraade dette Ændringsforslag.

Til sidst skal jeg omtale Ændringsforslag Nr. 108, et i sin nuværende Skikkelse ikke meget betydende Forslag. Det er ogsaa Udtryk for et Kompromis. Det drejer sig om de Tilfælde, hvor en Undersøgelse sluttet af Dommeren, fordi han ikke mener, der er tilstrækkelig Grund til at fortsætte den, og Ændringsforslaget tilsigter at paalægge Dommeren at give Paatalemyndigheden Underretning om, at Sagen er sluttet. Naar man fra Paatalemyndighedens Side har ønsket dette saa stærkt, er Grunden den, at man hævder, at det undertiden hænder, at Dommeren slutter Undersøgelsen paa et Tidspunkt, da Anklagemyndigheden netop har faaet fat paa de og de Beviser, som maaske vilde have gjort det rigtigt at fortsætte Undersøgelsen. Dette haaber man at undgaa, naar Paatalemyndigheden faar Underretning, idet man saa straks kan svare: Ja, men vi har de og de Beviser her. Man havde fra visse Sider ønsket at komme meget videre, idet man vilde have givet Anklagemyndigheden en Ret til at modsætte sig, at Undersøgelsen sluttedes; men man endte i Udvalget i dette Kompromis, hvorefter Regelen ikke er særdeles betydningsfuld, men dog formentlig giver nogen Hjælp overfor de mest grølle Tilfælde i Praksis.

Med disse Ord skal jeg tillade mig at anbefale de Ændringsforslag, der er stillet af Udvalget, og naturligvis ogsaa de Ændringsforslag, som jeg, enten i et Mindretal eller et Flertal, er med til at stille.

Vagn Bro: Jeg skal af tre Grunde søge at fatte mig i allerstørste Korthed. Den første Grund er den, at jeg jo ikke har Indtryk af, at dette høje Tings Medlemmer i særlig talstærk Mængde er strømmet sammen i Anledning af denne Forhandling. Den anden Grund er den, at den ærede Ordfører har gennemgaaet den af Udvalget afgivne store Betænkning paa en ganske overordentlig fortræffelig og loyal Maade. Og saa endelig af den tredje Grund, fordi jeg i hvert Fald i Gerning vilde gøre mit til, at dette Værk hurtigst muligt kunde blive færdigt her fra Rigsadagen, saaledes at vi kunde faa Retsplejeloven af 1916 med den lange Række af Ændringer, der nu foreligger, optrykt, til Gunst ikke alene for den

store Offentlighed — og det sker jo, at adskillige blandt denne ogsaa ønsker at undersøge Loven —, men ogsaa til Gavn for de Folk, der til daglig skal have med disse Sager at gøre, for hvem det i Sandhed ogsaa kan være meget vanskeligt at sætte sin ind i Forholdene, naar der er saa mange Ændringer.

Naar Sagen nu efter 2 Aars Forløb foreligger til Tingets Afgørelse, skønt en Række Henvendelser endnu ikke er blevet behandlet i Udvalget, er det netop, fordi vi har ønsket hurtigt at blive færdig. Nogle af disse Henvendelser vil dog maaske allerede til tredje Behandling kunne naa at faa Ændringsforslagsform. Jeg skal nævne en af dem, som jeg for mit Vedkommende ser paa med megen Sympati. Det er Henvendelsen fra de i Retsplejelovens § 1031 nævnte Sagførere, som i Øjeblikket har den fulde Ret til at optræde ogsaa ved Landsretterne i alle Sager, ogsaa i Ankesager, og som Følge deraf i Virkeligheden er Landsretssagførere eller Overretsførere, men som kun kaldes Sagførere. Der er mangfoldige Eksempler, der peger paa, at Befolkningen her har taget fejl, og uden at komme dybere ind paa Sagen skal jeg blot sige, at jeg i hvert Fald har haft Sympati med dette Krav. Det samme gælder f. Eks. andre Henvendelser, som vi muligvis kan behandle inden tredje Behandling.

Med Hensyn til de stillede Ændringsforslag skal jeg, som sagt, kun berøre nogle, som navnlig vedrører mit Parti.

Jeg skal da sige med Hensyn til Ændringsforslag Nr. 1 — nu skal det høje Ting ikke blive ængstelig, fordi jeg begynder med Nr. 1, og tro, at jeg saa vil tage dem alle —, at jeg finder, det vilde være uheldigt, om vi der følger det socialdemokratiske Mindretal, som her stiller Kravet obligatorisk om de sø- og handelskyndige Dommeres Medvirkning. Jeg tror, det baade af praktiske Grunde vil være meget uheldigt at gaa dertil straks, og jeg tror navnlig, at saaledes som Danmarks Domstole i det hele taget ser paa deres Gerning, ønsker de i allerhøjeste Grad, naar der virkelig er Grund til det, at faa al den Sagkundskab, som er mulig; hvis der foreligger Forhold, hvor man virkelig har Brug for sø- og handelskyndig Sagkundskab, nærer jeg derfor ingen Tvivl om, at Domstolene ogsaa vil benytte den Beføjelse, som gives dem i Lovforslaget, at de kan bestemme, at disse Medlemmer kan træde til.

Ændringsforslag Nr. 3 vil jeg for min Part støtte meget stærkt. Det er i Øjeblikket saaledes, at det skal være den ældste